

[Udenrigsministeren.]

den er altid levet op igen, og Europarådets dannelse betød et stort skridt fremad. Vi må huske, at vi lever i en overgangsperiode.

For mit eget personlige vedkommende nærer jeg ingen tvivl om, hvor udviklingslinien går. Vi lever imellem to tider; vor opgave er at bygge bro fra den ene tid til den anden. Hvis vi har kløgt dertil, tålmodighed og mod dertil, forhandlingsvilje dertil, så kan denne overgang fra den ene tid til den næste ske i en rolig udviklings tegn, i en fremadskridende udvikling. Hvis vi ikke kan se tegnene i tiden, hvis vi savner modet, og hvis vi savner viljen, så vil overgangen fra den gamle tid til den nye blive præget af kaos, af lidelse, af sammenbrud. Men vi kan ikke standse udviklingens gang. Det står til os, hvilket af disse vilkår vi skal leve under, og derfor hviler der på alle demokratiske stater og deres folkevalgte repræsentationer og regeringer, som er stillet overfor disse problemer i en tid som denne, der er præget af store begivenheder og stor alvor, et ganske særligt ansvar.

Ved bedømmelsen af Europarådet og dets virksomhed glemmer kritikerne jo iøvrigt ofte en vigtig faktor. Europarådet er ikke et internationalt samarbejdsorgan i traditionel forstand. Her er for første gang oprettet en international parlamentarisk forsamlings af uafhængige medlemmer; her er skabt et organ, indenfor hvilket de europæiske folks repræsentanter mødes, fremsætter forslag og udveksler tanker og ideer. Europarådets virksomhedsområde er mangeartet; det virker såvel på områder, der påkalder alles opmærksomhed, som på mindre påagtede områder, og på disse sidste finder der ofte et praktisk samarbejde sted, som har umiddelbar virkning for borgerne.

Som et eksempel herpå vil jeg gerne benytte denne lejlighed til overfor tinget at nævne den dansk-franske overenskomst, der trådte i kraft den 1. oktober i år, om social tryghed, idet denne overenskomsts tilblivelse må ses som et led i en indenfor Europarådet vedtaget plan om at søge den mellem Bruxellesstraktatmagterne indgåede kon-

vention om social tryghed af 7. november 1949 udstrakt til de øvrige Europarådsstater. Den dansk-franske overenskomst fastslår som almindeligt grundprincip, at danske statsborgere i Frankrig og franske statsborgere i Danmark i henseende til sociallovgivningen sidestilles med vedkommende lands egne statsborgere.

Jeg skal hermed anbefale det høje ting at give bemyndigelse til ratifikation af konventionen og tillægsprotokollen. Ved at gøre det arbejder vi på en udvikling, som vi håber en dag må komme alle mennesker tilgode. Vi ved jo, at der også i vor verdensdel lever millioner af mennesker, som savner disse menneskerettigheder, som savner disse fundamentale frihedsrettigheder. Vi bør ved at tiltræde denne konvention, ved at føre den ud i livet, ved at rette os efter dens bestemmelser skabe et eksempel og bidrage til, at menneskenes vej fremover kan blive mindre tornefuld, mindre fuld af lidelse, end den hidtil har været.

Frode Jakobsen: Arbejdet for en nærmere forening af Europa, sådan som Europarådet er et udtryk for det, kan ses under en række forskellige synspunkter. To synspunkter er i reglen kommet i forgrunden, det økonomiske og det forsvarsmæssige, det økonomiske gennem OEEC, den europæiske betalingsunion, og nu, nærmere knyttet til Europarådet, kul- og stålorganisationen. Kul- og stålorganisationen er nu en realitet. I løbet af nogle få uger vil fastlandets betydningsfuldste stater udgøre et stort fælles marked for de vigtigste råstoffer i al industri, kul og jern. Vi klager over de engelske dobbeltpriser på stål, som skaber vanskeligheder f. eks. for vor skibsbygning. Indenfor et stort område, der når lige til vore grænser, men hvortil vi ikke hører, vil dobbeltpriser på kul og stål fra nu af være forbudt. Det giver anledning til eftertanke om Danmarks forhold til denne organisation.

Det andet område, der står i forgrunden, når man drøfter Europa, er forsvaret. Europahæren har haft sine vanskeligheder. Valget i Saar i søndags, hvor en i bund og